

พระเกี่ยวข้าว

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “พระเกี่ยวข้าว”

หลวงพ่อก : เขาถามเลยนะ พระเกี่ยวข้าว ดูทีวีแล้วไม่มีอะไร ดูข่าว ดูข่าวเสร็จแล้วเขียนมาถาม

ถาม : กราบนมัสการหลวงพ่อกครับ ผมเคยบวชและสนใจในพระวินัยครับ เพราะเป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงห้าม ผมพึงธรรมหลวงพ่อกซึ่งวินิจฉัยพระวินัยได้แจ่มแจ้งและเป็นประโยชน์มากครับ วันนี้ดูโทรทัศน์แล้วกระทบใจ จึงมีเรื่องถามหลวงพ่อก

๑. มีรายงานข่าวในโทรทัศน์ พระช่วยชาวนาเกี่ยวข้าว ทราบว่าเป็นความตั้งใจดี แต่เรื่องนี้มีข้อยกเว้นในวินัยไหมครับ

๒. พระโพธิ์ธรรมะทางโซเซียล ทราบว่าเป็นความตั้งใจดีเหมือนกัน แต่มีคนเตือนว่าแหล่งที่มาผิด ผู้โพสก็ว่าเน้นเนื้อหาใจความที่เป็นประโยชน์เป็นสำคัญ ผมไม่แน่ใจว่ากระทบพระวินัยหรือไม่ แต่ใจมันค้าน่าดูเลยครับ

๓. ผมเคารพพุทธโธสุดหัวใจ แต่เสียนิสัยเรื่องเฟ่งโทษผู้อื่น ขอหลวงพ่อกให้อุบายพิจารณาแก้ไขด้วยครับ

ตอบ : เรื่องเฟ่งโทษผู้อื่นเนาะ นี้พูดถึงว่า ๓ ข้อ นี้พอ ๓ ข้อขึ้นมาแล้วมันเป็นเรื่อง เห็นไหม ถ้าเราเป็นผู้มีศรัทธาความเชื่อแล้วอยากจะค้นคว้าอยากจะทำทางประพฤติปฏิบัติ มันจะหาครูบาอาจารย์นะ เวลาหาครูบาอาจารย์ขึ้นมาเขาก็แสวงหา

เวลาพูดถึงคำถาม พูดถึงประสบการณ์ของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราจะย้อนมาที่ตัวเราตัวเราก็เหมือนกัน ก่อนที่จะบวชนะ โอ้โฮ! มันแสวงหานะ ไปทั่ว ไปหาครูบาอาจารย์ แล้วไปนะ

ความเห็นมันเหมือนๆ กัน ความเห็นมันหลากหลาย หลากหลายโดยที่ไม่มีจุดยืน ไม่มีสิ่งใดเป็นหลักเกณฑ์ใด มันก็เชื่อ เห็นภาพก็คิดว่าทำได้ ทำได้เพราะอะไร ทำได้เพราะมันอยู่ในสังคมไทย สังคมไทยมันมีกฎหมายไทย พกกฎหมายไทย มันทำไม่ผิดกฎหมายมันถึงอยู่รอดมาได้ ก็คิดว่ามันถูกต้องดีงามไปหมดใจ แต่ความจริงพอบวชไปแล้วมาศึกษาแล้วมันไม่ใช่เลย มันไม่ใช่เลย

กรณีอย่างนี้เราถึงย่อนนะ สาธุ ไม่ได้ยกตีตัวเสมอท่าน คิดถึงพระจอมเกล้าฯ พระจอมเกล้าฯ เวลาท่านบวชแล้วท่านศึกษารวมวินัยแล้วท่านอยากประพฤติปฏิบัติ มันก็เป็นอย่างนี้ มันเห็นสภาพพระทั่วๆ ไปไง แล้วทำกันอย่างนี้ แล้วในพระไตรปิฎกมันก็ไม่เหมือนกัน

แล้วพระจอมเกล้าฯ ท่านปฏิบัติแล้วท่านก็ถูกต้องด้วยนะ ตอนที่ท่านเป็นพระอยู่ท่านออกถูกต้อง ท่านออกคั่นคว่า เพราะท่านก็อยากจะสิ้นทุกข์เหมือนกัน ท่านคั่นคว่าของท่านแต่ท่านยังไม่มีครูบาอาจารย์ไง ท่านคั่นคว่าจากตำรับตำราไง แล้วคิดดูสิว่าคั่นคว่าจากตำรับตำราแล้วใช้สมองมนุษย์นี่วินิจฉัย

เราคั่นคว่าจากตำรับตำรา ธรรมวินัยเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ เป็นธรรมที่ลึกซึ้งที่เราจะรู้ได้ยาก แล้วมันไม่มีใครบอก เพราะสมัยที่ท่านบวชที่ท่านเห็นสังคมเป็นอย่างนั้นนะ แล้วท่านก็ใช้สมองใช้ปัญญาของท่านคั่นคว่าเข้าไปในตำรับตำราไง ท่านถึงได้บวชซ้ำๆ เขาบอกว่าบวชสามหนกลางแม่น้ำเจ้าพระยานะ เพราะเวลาพิธีกรรมบวชมันถูกมันผิดอย่างไรก็พยายามจะทำ เพราะท่านไม่มีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ

เราคิดถึงหัวอกอันนั้นนะ หัวอกของมนุษย์ หัวอกของคนที่ยากจะประพฤติปฏิบัติ หัวอกของคนที่จะหาช่องทางไป มันก็เป็นอย่างนั้นนะ เราถึงคิดถึงหัวอกเราสิ หัวอกที่มันทุกข์มันยาก หัวอกที่มันอยากจะพ้นจากทุกข์ แล้วมันจะหาช่องทางไปนะ แล้วมันหลากหลาย มันสะเปะสะปะไปหมดเลย แล้วเราจะทำอย่างไร เราจะทำอย่างไร

นี่หัวอกนะ เวลาเรามาคิดถึงตอนที่เราจะบวชนะ แล้วเรามาบวชแล้วตอนนั้นก็ยังไม่มีความคิดแบบที่พูดอยู่ทุกวันนี้หรอก มันก็มีความคิดแบบโลกๆ นั่นนะ แต่ที่พูดอยู่ทุกวันนี้เพราะมันบวชแล้ว มันปฏิบัติแล้ว แล้วถึงเอาสิ่งนี้มาเทียบเคียงกัน ถึงได้พูดแบบนี้ไง

พูดถึงคำว่า “หัวอก” หัวอกของคนที่ไม่รู้ หัวอกคนที่ไม่เข้าใจมันสะเปะสะปะแค่นั้น แล้วตัวเองก็ต้องเอาตัวเองรอดให้ได้ แล้วตัวเองก็ไม่มีใครคอยบอก หัวอกๆ มันมีดแปดด้านนะ หัวอกของคนปฏิบัติมันจะคิดอย่างนี้

ดูสิ เวลาหลวงตาท่านศึกษาจนเป็นมหา ท่านก็บอกว่าท่านตั้งสัจจะว่าเป็นมหาแล้วจะออกปฏิบัติ เวลาจะออกปฏิบัตินะ ท่านศึกษาจนเป็นมหาแล้วนะ ใ้เรานี้ตอนออกบวชเรายังไม่มีการศึกษาในทางธรรมะ ธรรมวินัยไม่รู้เรื่องเลย

แต่นี้เวลาหลวงตาท่านเป็นมหา มหามั่นใจแล้ว แล้วตั้งสัจจะไว้แล้วว่า จะออกปฏิบัติ เวลาจะไปปฏิบัติขึ้นมากลับสงสัยว่ามันจริงหรือเปล่า ถึงตั้งสัจจะว่า ถ้าจะออก ถ้านั่งสมาธิในคืนนี้ ถ้ามั่นสิ่งใดก็ให้บอกนิमित ถ้าไม่มีนิमित ให้ฝันก็ได้

เวลานั่งไม่ได้อะไร แต่เวลาพักผ่อนแล้วไปนอนคืนนั้นฝัน ฝันว่าท่านเหาะลอยขึ้นไปบนเมืองหลวงสามรอบสี่รอบ เออ! มันก็มีเหตุไว้ให้ได้ ฉะนั้น เวลาจะไปแล้วก็ต้องหาครูบาอาจารย์ที่ดี ท่านถึงพุ่งเป้าไปหาหลวงปู่มันัง นี่พอบอกพุ่งเป้าไปหาหลวงปู่มันัง หมายความว่า มีครูมีอาจารย์ มีคนคอยบอก ฉะนั้น ศึกษามาแล้วมันต้องมีคนคอยบอกนะ ทีนี้ถ้าไม่มีคนบอกมันก็สะเปะสะปะใช่ไหม นี่พูดถึงว่าคนตั้งใจ คนตั้งใจ เห็นไหม

ในป่ามีไม้เบญจพรรณ มีไม้แก่น มีไม้เนื้อแข็ง มีไม้ที่ดีๆ ไม้ที่ต้นนะ นอกนั้นเป็นไม้เบญจพรรณ ไม้ทั่วๆ ไป ในต้นไม่มีแก่น มีกระพี้ มีเปลือก ในแก่นของศาสนา ในความเป็นจริงของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นแก่น เป็นแก่นคือท่านรู้จริง ท่านรู้จริง นั่นนะสิ่งที่เป็นประโยชน์แท้ใจ แต่ในป่ามันชุ่มชื้น ในป่า ไม้เบญจพรรณ ไม้ต่างๆ มันมากมายไป

ในสังคมของคน ในสังคมของคนมันก็มีความเห็นแตกต่างกันไป แล้วจุดยืน ถ้าเป็นไม้แก่น เป็นแก่น หมายความว่า คนที่มีอำนาจวาสนา มีจุดยืน มีสติมีปัญญาจะพิจารณาแยกแยะ ถูกผิด แต่ถ้ามันเป็นพวกกระพี้ พวกกระพี้ก็มีความคิดไม่มั่นคง แล้วเป็นเปลือกแล้วเป็นกระพี้ ยิ่งเหลวไหลเลย พอเหลวไหลไปแล้วมันก็เลยสังคมก็เป็นแบบนี้ สังคมเป็นแบบนี้เพราะอะไร

เพราะมันเป็นส่วนใหญ่ไง ปลาต้องอยู่กับน้ำ พระต้องอยู่กับประชาชน ถ้าพระอยู่กับประชาชน ประชาชนคิดอย่างไร ประชาชนมีความรู้ความเห็นเป็นอย่างไร พระต้องปรับตัวเข้ากับประชาชน นี่พูดถึงความเห็นของเขานะ

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา ไม่ ครูบาอาจารย์ของเราพยายามประพฤติปฏิบัติเอาตัวรอด ครูบาอาจารย์ของเราดึงประชาชน เอาประชาชนยกประชาชนขึ้น

แต่ถ้าพูดถึงคนที่ไม่ใช่หลักมีเกณฑ์อาศัยประชาชนดึงต่ำลงไป ดึงไป เพราะปลาอาศัยน้ำก็หวังว่าเขาจะไม่ศรัทธา เขาจะไม่เคารพ เขาจะไม่รัก ก็ว่าตามคนนั้นไป เชื้อเขาไป ตามเขาไป ให้สังคมให้ประชาชนเขามาชี้นำ

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา ท่านเป็นปลาแต่ปลาใหญ่ ปลาอยู่น้ำลึก ท่านไม่สนใจใ้มน้ำตื้นๆ นั้นหรือ ท่านอยู่น้ำลึกนั้น นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเป็นครูบาอาจารย์นะ นี่พูดถึงว่า โดยหัวออกก่อน มันเป็นคำถามไง เพราะคำถามถามอย่างนี้ เราถึงเป็นหัวอกที่ว่ามองเห็นเงา ที่มองเห็นนี่ก็ย้อนกลับไป เห็นไหม

คำถามเขาบอกเขาเคารพธรรมวินัยมาก แล้วเวลาเขาดูข่าวดูในทีวีเห็นพระช่วยชาวนาเกี่ยวข้าว ทราบว่าเป็นความตั้งใจดี แต่เรื่องนี้มีข้อยกเว้นในวินัยหรือไม่

นี่ทราบว่าเป็นความตั้งใจดี ใช่ เป็นความตั้งใจดี เพราะพระ เวลาพระต้องบิณฑบาตก็บิณฑบาตจากประชาชน แล้วเวลาประชาชนทุกข์ยาก พระควรจะคิดอย่างไร ที่นี้ย้อนกลับมา นะ นี่กรณีหนึ่ง

อีกกรณีหนึ่งกรณีของหลวงตา หลวงตา เวลาประเทศชาติทุกข์ยาก ประเทศชาติมีปัญหา ท่านก็ออกมาช่วยประชาชนเหมือนกัน เวลาการออกมาช่วยประชาชน ท่านออกมาช่วยประชาชน เขาบอกไม่ใช่กิจของสงฆ์ฯ ท่านถึงบอกว่าพระก็ลูกชาวบ้าน ถ้าพระก็ลูกชาวบ้าน เวลาชาวบ้านเขาเดือดร้อน พระจะช่วยชาวบ้านได้ไหม พระมันก็ควรช่วยชาวบ้านได้ อันนี้เป็นความช่วยชาวบ้านที่ว่าท่านช่วยชาวบ้านโดยที่ท่านพยายามไม่让您ผิดกรรมวินัย

แต่ใ้เรื่องพระเกี่ยวข้าว ตั้งใจช่วยชาวบ้าน ใ้ ความตั้งใจดี แต่เกี่ยวข้าวนี้พรากของเขี้ยวเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เป็นอาบัติแน่นอน ที่นี้คำว่า “เป็นอาบัติแน่นอน” เป็นอาบัติแน่นอนในพระที่ออกประพฤติปฏิบัติใ้ใหม่ ภิกษุพรากของเขี้ยวเป็นอาบัติปาจิตตีย์ แล้วไปเกี่ยวข้าว นี่มันเริ่มต้นจากการเป็นอาบัติ ที่นี้ว่าเป็นอาบัติ แต่ว่าเขาเป็นความตั้งใจดี

ถ้าความตั้งใจดีนะ ความตั้งใจแล้วเป็นความตั้งใจ แต่เริ่มต้นจากความผิด มันเป็นความผิดแน่นอน ถ้าเป็นความผิดแน่นอน เขาบอกว่า แล้วเรื่องนี้มีข้อยกเว้นในวินัยหรือไม่

ถ้ายกเว้นในวินัย ยกเว้นในบาลีนะ ไม่มี แต่ถ้ายกเว้นโดยการปกครอง โดยการปกครองฝ่ายวัดบ้านเขาทำได้ ในฝ่ายวัดบ้านเขาพรากของเขี้ยวเป็นเรื่องปกติใ้ ใ้ใ้มันคืออะไร มันเกิดจากอะไร มันเกิดจากว่าฝ่ายปกครองเขาให้ทำกัน เพราะฝ่ายปกครองเขาถือว่ายอมรับได้ แต่ถ้าเป็นพระป่าเราไม่ได้ ก็อย่างนี้เขาถึงว่า นี่ใ้ ที่เกิดว่าเป็นนิกายๆ นานาสังวาส ถือวินัยแตกต่างกัน ถ้าถือวินัยแตกต่างกันไป

ฉะนั้น ถ้าถามเรา เราจะตอบแบบว่าใ้มันไม่กระทบกระเทือนกันใ้ คำว่า “ไม่กระทบกระเทือนกัน” ถ้าเขาเห็นว่าทำได้ นั่นก็เป็นนิกายของเขา เป็นความเชื่อ เป็นความเห็นของเขา แต่ถ้าเป็นธรรมยุตไม่ได้ ธรรมยุตพรากของเขี้ยวไม่ได้ พรากของเขี้ยวเป็นอาบัติปาจิตตีย์ ฉันทมนไม่ได้ พุดถึงฉันทสิ่งที่เป็นอาหารในยามวิกาลไม่ได้ แล้วภาษาเราว่า ความตั้งใจในการที่บอกว่าไม่ให้หยิบเงินหยิบทอง ไม่ได้ ไม่ได้ทั้งนั้น แต่พระทั้งหมดทำอย่างนั้นจริงหรือเปล่า นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ ไม่ใช่บอกว่า ใ้ใ้! ชื่อนี้ดีแล้วชื่อพระนี้ดีหมด

ชื่อ นายดีติดคุกเยอะแยะเลย นายสวรรค์ก็อยู่ในคุก นายพรหมก็อยู่ในคุก มันไม่ใช่ดีที่ชื่อ มันดีที่การประพฤติปฏิบัติ มันดีที่การกระทำ มันไม่ได้ดีที่ชื่อ ฉะนั้น ไม่ได้ดีที่ชื่อ ที่นี้ไอ้เรื่องชื่อเสียเราแขวนไว้ เราไม่เอามาเกี่ยว ที่นี้ไม่เอามาเกี่ยว

ที่เขาบอกว่า พระที่เกี่ยวข้าว ทราบว่าความตั้งใจดี แต่ความตั้งใจดีมันมีข้อยกเว้นหรือไม่

ไม่มี ถ้าเราตั้งใจดี เราก็ต้องยอมรับผิดอันนั้น ถ้ารับผิดอันนั้นนะ เวลาเกี่ยวข้าวเสร็จแล้วต้องปลงอาบัติ ปลงอาบัติปาจิตตีย์ แล้วเป็นอาบัติปาจิตตีย์ก็ตัว เกียวก็ครั้ง เกียวอย่างไร นั่นมันเรื่องวินัย วินัยต้องไปตรงนั้น นี่พูดถึงว่าพรากของเขี้ยวเป็นอาบัติปาจิตตีย์ นี่พูดถึงวินัยนะ พูดถึงบาลี ไม่เกี่ยวกับนิกาย ไม่เกี่ยวกับความเชื่อ ไม่เกี่ยวกับอะไรทั้งสิ้น

แต่ถ้าบอกว่าที่นี้พูดถึงว่าเจตนาดี พูดถึงธรรม เวลาเขาพูดถึงธรรม วินัยคือนิติบัญญัติ คือนิติศาสตร์ วินัยคือนิติศาสตร์ ธรรมคือรัฐศาสตร์ การปกครอง รัฐ ธรรมๆ นี่พูดถึงธรรมนะ

แต่เรื่องนี้มีข้อยกเว้นหรือไม่ เพราะว่าเขาเจตนาดี

นี่คือการปกครอง การปกครองคือธรรม ถ้าพูดถึงข้อบังคับคือวินัย คือกฎหมาย กฎหมายนี่ผิด แต่ในการปกครองผิดหรือไม่ ถ้าในการปกครองผิดหรือไม่ ในเมื่อวินัยมีข้อยกเว้นหรือไม่ พูดถึงธรรม ถ้าธรรม ถ้ามันผิดกฎหมาย ถ้ามันผิดมา เราจะยกเว้นได้หรือไม่ ถ้ายกเว้นแล้วสังคมอยู่กันอย่างไร

ถ้าสังคมเหยียบย่างกฎหมาย ทำลายกฎหมาย แล้วพูดถึงเราก็กยกเว้น ยกเว้นให้คนที่เจตนาดี แล้วไอ้คนที่มันเจตนาไม่ดีที่มันจ้องลักจ้องขโมยมันจะทำว่าเจตนาดี แล้วมันทำบ้างได้หรือไม่ นี่พูดถึงการปกครองนะ นี่พูดถึงธรรม ว่าในเมื่อเขาเจตนาดี

เจตนาดีส่วนเจตนาดี เพราะเจตนาดีมันจะเอามาเหนือ เห็นไหม ที่หลวงตาท่านพูดเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วแสดงธรรม เหยียบหัวพระพุทธเจ้าคือเหยียบหัวธรรมและวินัย

ธรรมและวินัยเป็นศาสดา ถ้าเราเหยียบย่ำธรรมและวินัยก็เหยียบย่ำพระพุทธเจ้า ถ้าเหยียบย่ำพระพุทธเจ้าแล้ว แล้วเราจะปฏิบัติบูชาของศัสมาสัมพุทธเจ้าอีกหรือ

ถ้าเราจะเคารพพระพุทธเจ้า ถ้าเรารู้แล้ว เรารู้แล้วเราก็ไม่ทำ แต่ถ้าเราไม่รู้ หนึ่ง เราไม่รู้ นะ แล้วพระไปเกี่ยวข้าว มันมีผู้ที่ควบคุมดูแลไป ถ้าเราเป็นพระผู้น้อย เราเป็นผู้ไม่รู้ เขาใช้ไป เรามีความจำเป็น เราก็ไปกับเขาเพราะความไม่รู้ แต่ถ้ารู้แล้วละ ถ้ารู้แล้วมันต้องแก้ไข รู้แล้วมัน ก็อีกเรื่องหนึ่ง

นี่พูดถึงพระเกี่ยวข้าว มันมีช้อยกเว้นหรือไม่ เพราะเขาบอกว่าเขาก็เคยบวช เขาก็ศึกษาวินัยเหมือนกัน เพราะเขารู้ว่าผิดใจ เขารู้ว่าผิด เขาก็รู้ที่อยู่ ก็นักกฏหมายนะ นักกฏหมายทำอะไรผิดมันก็ต้องรู้ว่าผิด นักกฏหมายมันมองออก นักกฏหมายรู้เลยว่านี่ผิดกฏหมาย แต่ก็รู้ว่าเขาเจตนาดี แต่ตัวเองก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปชี้ขาดได้ เพราะว่าเราไม่ใช่ผู้พิพากษา

แต่ถ้ามันเป็นคนที่ทำนะ คนที่ทำมันก็ต้องคิด ถ้าคิดอยากจะช่วยเขา ที่นี้มันมีเยอะ เราก็ดูข้าวเหมือนกัน ข้าวเราก็เห็น พระทำนั่น พระทำนั่นนะ มันทำเหมือนโลกเลย พระทำไถ่ปูน ขาย พระทำไถ่นี้ขาย เห็นแล้ว แหม! เศร้าใจมาก

เพราะเวลาบวชแล้ว พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ละ เพศหญิง เพศชาย พอบวชแล้วก็ เป็นเพศภิกษุ ภิกษุจะดำรงชีพแบบคฤหัสถ์ไม่ได้ สมณสารูป สมณสารูปนะ ต้องอยู่ในเพศของภิกษุ สมณสารูป ภิกษุยื่นดื่มน้ำเป็นอาบัติทุกกฏหรือปาจิตตีย์ ยื่นดื่มน้ำแบบฆราวาสก็ไม่ได้ ภิกษุจะดื่มน้ำต้องนั่งลง ภิกษุจะฉันอาหารจะกินของที่เขาไม่ได้ประเคนเป็นอาบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน ภิกษุเราจะดำรงชีพแบบฆราวาสไม่ได้

เวลาพระจะสึก **สิกข์ ปจฺจกฺขามิ** จงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นคฤหัสถ์แล้ว คำว่า “เป็นคฤหัสถ์” เขาจะใช้ชีวิตแบบคฤหัสถ์ อย่างเช่นคฤหัสถ์เขามีสิทธิตามกฏหมาย เขาทำสิ่งใดก็ได้ ไซ้ใหม่ แต่ถ้าเป็นพระ เราก็ต้องอยู่ใต้บังคับของกฏหมายด้วย ต้องอยู่ในใต้ของศีลด้วย ต้องอยู่ในใต้การปกครองด้วย

ฉะนั้น ภิภษุทำอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้นนะ ภาษาเรา พระกับโยมมันไม่แตกต่างกันนะ อีกหน่อยพระจะใส่บาตรอีกไหม อ้าว! โยมก็ทำมาค้าขาย พระก็ตั้งบริษัททำมาค้าขาย แล้วทำไมจะต้องไปใส่บาตรอีกด้วยวะ

อ้าว! โยมทำมาค้าขายแต่พระท่านไม่ได้ทำอะไร ท่านภิกขุอาจารย์ อาชีพของท่านเป็นพระ เราถึงตั้งใจทำบุญใส่บาตรกันไง อ้าว! ถ้าเราค้าขาย เขาก็ค้าขาย เข้าขึ้นมาเขาก็ขายแข่งกับเรา เสรีแล้วเขาต้องบิณฑบาตให้เราใส่บาตรเขาอีกหรือ

นี่พูดถึงว่า ทำกันต่อไปเรื่อยๆ มันจะลงไปตรงนั้นนะ ถ้าทำกันต่อไปเรื่อยๆ แล้วใครก็ทำได้ๆ ต่อไปนี้

พระทำไม่ได้ ฆราวาสเขาทำมาค้าขาย โย ปน ภิภษุ ชาตฐปรชตฺ อุกคณเหยย วา อูปนิภชิตตฺ วา สาทิเยยย นิสฺสคฺคิยฺ ปาจิตฺติยฺ พระซื้อขายไม่ได้ พระต่อรองราคาไม่ได้ พระแลกเปลี่ยนอะไรไม่ได้ เว้นไว้แต่พระด้วยกัน เช่น พระมีผ้าผืนหนึ่งแต่มันเล็กหรือใหญ่เกินไป พระอีกองค์หนึ่งสูงหรือต่ำ ถ้าไม่เท่ากัน จีวรสมควรที่จะแลกเปลี่ยนกันเพื่อเขาใช้ได้ประโยชน์ นี่ให้แลกเปลี่ยนต่อเมื่อเป็นวิสาสะคือให้แลกเปลี่ยนในพระกับพระด้วยกัน วินัยอนุญาต แต่ข้างนอกไม่ได้ ไม่ให้ทั้งสิ้น ไม่ได้ทั้งนั้น

ฉะนั้น พอดคำว่า “ไม่ได้ขึ้นมา” สิ่งที่พระดำรงชีพแบบฆราวาสไม่ได้ น่าเศร้าใจนะ น่าเศร้าใจที่ว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปจำพรรษาอยู่กับพราหมณ์ พราหมณ์นิมนต์ไว้ที่เมืองอะไรจำไม่ได้ แล้วมันเป็นภัยแล้ง พอภัยแล้งเขาไม่มีอาหารจะกินอยู่แล้ว แล้วเขาลืมใส่บาตรด้วย เพราะमारไปดลใจ พระอาณนที่ไปบิณฑบาต ไปบิณฑบาตมันมีพอค้าโคต่างเขามาค้าม้า เขาก็ไล่ม้ามาข้ามเมืองไง เขาก็มีอาหารม้ามาคือข้าวกล็องมาด้วย เขาให้ข้าวกล็องม้าวันละหนึ่งทะนาน เขาถวายพระองค์ละหนึ่งทะนานเหมือนกัน

พระอาณนที่ได้ข้าวนั้นมานะ พระทำอาหารให้สูกเองไม่ได้ ต้มหุงหาอาหารเองไม่ได้ พระอาณนที่เอาข้าวนั้นนะแล้วบดให้เป็นผง แล้วเอาน้ำพรมๆ แล้วถวายองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องฉันแบ่งดิบๆ นี้อยู่ในพระไตรปิฎก
สุดต้นตปิฎก ไปเปิดดู

สมัยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมัยครูบาอาจารย์ของท่านไม่ดำรงชีพ
แบบฆราวาส ท่านไม่ทำอะไรแบบฆราวาส ท่านทำแบบภิกษุ ทำแบบพระ นี่สมัยที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านะ ตัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองเลย พระอานนท์เองเลย นี่ยังไม่
ทำเลย แม้จะทุกข์ยากขนาดไหนท่านก็ไม่ทำของท่าน ท่านไม่ทำผิดวินัยของท่าน นี่พูดถึงนะ
แล้วเวลาพระทำอย่างนั้นทำอย่างนี้ แหม! นี่ความคิดเรานะ

ฉะนั้น “ข้อที่ ๑. มีรายงานข่าวในโทรทัศน์ พระช่วยชาวนาเกี่ยวข้าว ทราบว่าเป็นความ
ตั้งใจดี แต่เรื่องนี้มีข้อยกเว้นในวินัยหรือไม่”

วินัยคือบาลี ไม่มีใครยกเว้นได้ แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ ในความรู้ของเรา เรารู้ว่าในทาง
ปกครองเขาอนุญาตกัน ในการปกครองนะ ฉะนั้น พอในการปกครองอนุญาต เขาก็เลยทำอย่าง
นั้นกันอยู่ แต่ถ้าในการปกครองอนุญาตหรือไม่อนุญาตก็แล้วแต่ คนทำเขาคิดว่า ผู้ที่บวชใหม่
บางที่ไม่รู้จริงๆ นะ บวชเข้ามาเห็นเขาทำก็ทำตามเขา ไม่รู้ว่าเป็นอาบัติ ไม่รู้ อ้าว! ก็ฝ่าย
ปกครองเขาอนุญาต แต่อาบัติของเรา

ฝ่ายปกครองเขาอนุญาต เพราะเขาอนุญาตให้ทำได้ ทีนี้ฝ่ายปกครองเขาอนุญาต เขา
มีอำนาจในวินัยนั้นไหม เขาไม่มีอำนาจหรอก เขามีอำนาจปกครอง แต่ผู้ทำผิดศีลเป็นอาบัติ
ทั้งนั้นนะ แล้วอาบัตินั้นก็สุ่มในหัวนั้นนะ สุ่มๆ ไปเรื่อยๆ เพราะด้วยความไม่รู้ ด้วยความไม่รู้
เพราะผู้ที่ไม่ได้ศึกษานะ แต่ผู้ศึกษาแล้วเขาก็ทำของเขาไปตามนั้น

นี่พูดถึงว่า มีข้อยกเว้นหรือไม่

ไม่มี แต่ถ้าเขายกเว้นก็ยกเว้นกันในทางปกครองเขา ถ้าทางปกครองเขาไม่เขว่นไว้ นี่
เป็นเรื่องของภิกษุ พูดแล้วมันจะกระเทือนกันนะ เรื่องของภิกษุส่วนเรื่องของภิกษุ แต่เรื่องของ

ธรรมไม่เกี่ยว เรื่องของธรรม ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้ปฏิบัติเข้าไปมันจะรู้ของมัน
สัจจะความจริงมันรู้จริงของมัน ถ้ารู้จริงแล้วนะ สาธุ มันรู้จากภายในนะจบเลย

“๒. พระโพสตร์ธรรมะทางไซเซี่ยล ทางอินเทอร์เนตนั้นนะ ทราบว่าเป็นความตั้งใจดี
เหมือนกัน แต่มีคนเตือนว่ามันที่มาผิด ผู้โพสตร์ก็ว่าเน้นเนื้อหาใจความที่เป็นประโยชน์เป็น
สำคัญ ผมไม่แน่ใจว่ากระทบกับวินัยหรือไม่”

ถ้าผู้โพสตร์นะ ถ้าผู้โพสตร์ถ้ามันผิดนะ ภาษาเรานะ กฎหมายถ้าโยมทำแล้วผิด พระทำ
แล้วถูกมันไม่มีหรอก ถ้าโยมทำผิด พระทำก็ผิด อ้าว! ก็พระก็เป็นคนนะ ถ้าในทางกฎหมายนะ
ถ้าโยมทำผิดนะ พระผิดเป็นสองเท่า เพราะพระผิดทั้งกฎหมายด้วย ผิดทั้งวินัยด้วย ถ้าโยมผิด
นะ ถ้าโยมทำผิด ผิดแน่นอน ถ้าทางกฎหมายผิด พระก็ผิด

แต่เขาบอกว่า เวลาพระเขาบอกว่า นั่นเขาทำเพื่อความเนื้อหา ฉะนั้น ใต้ทางไซเซี่ยล
อะไรเขาทำของเขาเนี่ยมันเรื่องของเขา แต่ส่วนใหญ่แล้วพระ ถ้ามันมีอยู่ในห้องตลาด เราจะพูด
อย่างนี้นะ เราจะพูดอย่างนี้ ถ้าพูดถึงคนที่เขารู้ว่าผิดแล้วเขาทำผิดไป อันนั้นเจตนาเขาไม่ดี

แต่เราจะบอกว่าคนที่ไม่รู้ อย่างเช่นเรา เราไม่รู้เรื่องอย่างนี้เลย ถ้ามันทำนะ สมมุติเรา
ทำ นี่เราจะเปรียบเทียบ ถ้าเราทำของเรา เราทำของเรา เราเองเราก็ไม่ได้ทำหรอก ส่วนใหญ่
แล้วคณะผู้ที่ทำเขาทำกันเอง ผู้ที่ทำคือว่าลูกศิษย์เขาทำ ว่าอย่างนั้นเถอะ ถ้าเขาทำนะ เขาก็ชื่อ
หาของเขา เขาก็ทำของเขา พระไม่รู้เรื่อง พระไม่รู้เรื่องเลย แต่ถ้ารู้เรื่อง ถ้ารู้เรื่อง เพราะเราไม่รู้
เราก็ใช้ของเรา

เราจะบอกว่า ถ้าของมันมีอยู่ในห้องตลาด ถ้าเป็นเรา เราก็ใช้ เราก็ใช้ประสาเรา
แหละ แต่ถ้ามันเป็นเรื่องลิขสิทธิ์ นี่เรื่องลิขสิทธิ์นะ แต่ถ้าของพระนี่เขาเรียกด้านขนอน ถ้าด้าน
ขนอนมันแบบว่าภาชี คำว่า “ภาชี” ถ้าพระนำสิ่งของข้ามด้านขนอน ก้าวเท้าเข้าไปข้างหนึ่ง ยัง
ไม่ได้ก้าวอีกข้างหนึ่งมันยังไม่ผิด ถ้าก้าวข้ามพ้นจากด้านศุลกากร ถ้าเราเอาของผิด ภาชีที่
แตกต่างกันเข้ามานะ เป็นปาราชิก คือว่าโกงใจ โกงคำ โกงภาชี

ที่นี้คำว่า “ก้าวข้ามด่านขนอน” เราเป็นคนทำเองใช่ไหม มันชัดเจนไง แต่นี่ของลิขสิทธิ์ลิขสิทธิ์ๆ ถ้ามันมีขายอยู่ในท้องตลาด แต่ถ้ามันรู้ว่าผิดนะ เราบอกว่า ถ้ากฎหมายว่าโยมผิดพระก็ผิด ว่าอย่างนั้นเลย แต่ที่เราพูดนี่เราพูดว่า ถ้าคนมันไม่รู้ เพราะมันไม่ได้ก้าวข้ามด่านขนอน มันอยู่ในพื้นที่ไง มันอยู่ในท้องตลาด ว่าอย่างนั้นเถอะ มันอยู่ในท้องตลาด แล้วพระที่เขาไปซื้อ ถ้าพระโง่ๆ อย่างเรานะ ถ้าพระฉลาดมันรู้ว่าผิดนะ กฎหมายผิดมันก็รู้ว่าผิด

เพียงแต่เราจะบอกว่า ถ้าเจตนาคนที่ไม่รู้ทำผิดด้วยความไม่รู้ อันนั้นอีกเรื่องหนึ่งนะ แต่ว่าวินัยก็บอกแล้ว ผิดเพราะไม่รู้ ผิดเพราะทำผิด ผิดเพราะสงสัยแล้วทำนี่ผิดหมดเลย ทำผิดก็ผิด สงสัยทำก็ผิด ไม่รู้ทำก็ผิด ถ้ามันผิด ผิดทั้งนั้นนะ

นี่ในทางโซเซียลกับในการพระเกี่ยวข้าว เขาเทียบมาสองข้อไง พระเกี่ยวข้าวมันก็เป็นความผิดอันหนึ่ง แล้วที่นี้ในทางอินเทอร์เน็ตก็เหมือนไปซื้อโกงเขา ถ้าไปซื้อโกงเขานะ เป็นพระมันต้องสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าสะอาดบริสุทธิ์แล้ว เรื่องศีล ความสะอาดบริสุทธิ์

นี่พูดถึงความเห็นของเขานะ แต่เป็นพระปฏิบัติ เราก็ไม่พูดทั้งหมดว่าพระปฏิบัติจะดีไปทั้งนั้น เพราะอะไร เพราะว่า ถ้าพระปฏิบัติใจมันมีสูงมีต่ำใช่ไหม เวลาใจมันตกต่ำขึ้นมา พอมันถือโทรศัพท์อยู่นี้มันก็ไปกดๆ แล้วมันติด แล้วมันไปเลย ที่นี้พอมันติดแล้วมันก็เหมือนคนติดการพนัน มันก็ไปเรื่อยเรื่อย ถ้าไปเรื่อยเรื่อยแล้ว ใจตรงนี้ที่มันจะพาให้ผิดไป แต่โดยธรรมชาติของเรา ลับหูลับตา โทรศัพท์คุยกันสองคน ลับหูไหม

จริงๆ โทรศัพท์ หลวงตาท่านไม่ให้ใช้เลย เราเองเราก็ไม่เคยใช้ อ้าว! พูดอย่างนี้เลยนะ ไม่เคยใช้เพราะเราไม่มี แต่ใช้อยู่ ใช้เวลาเขาโทรศัพท์มาที่วัดนี้แล้วเขามีธุระด่วน เขามาให้พูดเราก็จะพูด เราไม่มีโทรศัพท์ โดยส่วนตัวไม่มีโทรศัพท์ แล้วถ้าใครบอกว่าคุยกับพระสงฆ์ทางโทรศัพท์อะไรๆ ไปบอกได้เลยว่าเอ็งไม้ เพราะกูไม่มีโทรศัพท์ กูรับเองไม่ได้ เราไม่มีโทรศัพท์ส่วนตัว แต่ที่วัดนี้มีอยู่ของวัด ถ้าเขาโทรมาที่วัดแล้วพระวังมาให้พูดเรื่องวัด เรื่องนี้พูด

นี่ไง เราจะบอกว่าลับหูลับตา ลับหูลับตา พุดมันลับหู มันพุดอะไรก็ได้จริงไหม ลับหูลับตามันอนุญาต ๒ ใจ แล้วประสาเราด้วย นิสัยเรานะ โทรศัพท์นี่เกลียดมาก เราเห็นโยมเขาเรียกกัน ไอ้กล่องซีซ่า

แล้วเราเห็นอย่างนั้นจริงๆ กล่องซีซ่า มาจากไหนก็ไม่รู้ โทรศัพท์มาส่งงานภูผะๆ ภู เป็นซีซ่ามึงหรือ เราบวชมาเราเป็นอิสระ ภูบวชมานะ นกมันมีปีกกับหาง ใครจะมาส่งไม่ได้ แล้วโทรศัพท์มาๆ นี่ไร้สาระ ไอ้กล่องซีซ่า แล้วภูไม่ใช่ซีซ่าด้วย ภูไม่เคยรับ เว้นไว้แต่วัด เพราะวัดมันอยู่ในการปกครองไง เวลาฝ่ายปกครองเขาโทรอะไรมามีอยู่

ฉะนั้น นี่พุดถึงไอ้โซเซี่ยล เราไม่รู้จริงๆ นะ เดี่ยวจะบอกว่า แหม! เวลาจะผิดบอกว่าไม่รู้ เวลาจะเอาละรู้ทุกเรื่องเลย ไอ้คำว่า “รู้เรื่องโลก” เราไม่รู้ เพราะเราไม่ได้ใช้ เราไม่สนใจ ไม่สนใจเลยนะ เพียงแต่ว่า เราอยู่ในโลก ในวัดนี้โทรศัพท์ของวัดมี แต่โดยพระที่บวชใหม่มี เรารู้ เพราะธรรมดาเรื่องโทรศัพท์เดี๋ยวนี้มันเป็นของที่ว่าใครไม่มีคนนั้นเถื่อน มันมีกันเป็นเรื่องปกติ

แต่ในทางปฏิบัตินะ หลวงตาท่านพูดเลยนะ ไอ้พวกนี้มันเป็นภัย มันเป็นภัยในการปฏิบัติ ถ้ามันเป็นภัยขึ้นมาแล้วมันจะมากกระตุ้นความรู้สึก กระตุ้นให้เราพุ่งช่าน กระตุ้นให้เราส่งออกไปจนหมด มันเป็นความกระตุ้น

ถ้าเรามีความสัตย์ แล้วคำว่า “มีความสัตย์” เราเป็นคนสอนคน เราเป็นคนสอนคนนะ แล้วเราสอนเขา แล้วเราทำตัวอย่างไร นี่เราเป็นคนสอนเขา เราทำให้ดูนะ ภูไม่มี ภูไม่มี แล้วไม่ใช่ไม่มีแล้วไม่ใช่หน่อยเนื้อต่ำใจนะ บอกว่าไม่มีๆ นี่อยากได้ อยากให้โยมถวาย พระสงฆ์ไม่มี โทรศัพท์นะ ใครอยากถวาย เจริญ จะเอาสักสี่ห้าเครื่อง มันไม่มีหรอก เราไม่มี นี่พุดถึงผลของโซเซี่ยลที่เขาอันนั้นกัน

ฉะนั้น สิ่งที่เขาทำ เพราะว่าโทรศัพท์มันมีหลายๆ อย่าง วิทยาศาสตร์ที่เขาค้นคว้ามานี้ แล้วผู้ที่ค้นคว้าที่แรกเขาได้รับรางวัล สุกท้ายแล้วเขาเสียใจนะ เขาเสียใจว่าผู้ใช้เอาไปใช้ในทางที่ผิด เขาค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์มาเพื่อใช้ประโยชน์กับโลก เพื่อให้โลกใช้ประโยชน์

โทรศัพท์ก็เหมือนกัน โทรศัพท์นี้วิทยาศาสตร์เขาค้นคว้ากันมาเพื่อให้การสื่อสาร เพื่อให้คนที่อยู่ไกลสื่อสารกัน มันก็ไปข้อไปโกงกัน ไปหลอกไปลวงกัน นี่ไง สิ่งนี้เขาค้นคว้ามาให้ เป็นประโยชน์ ให้การสื่อสาร ให้ทางโลกเขาสื่อสารกัน ให้เขาทำธุรกิจเพื่อมันจะได้สะดวกสบาย ใ้คนก็เอาเรื่องนี้มาหาผลประโยชน์ต่อกัน

ใ้ยื่นย่อนกลับมาๆ แล้วเราเป็นพระๆ เรามีธุรกิจอะไรจะต้องไปสื่อสารกับเขา กลัวหรือ ว่าธรรมะที่มันเผยแผ่ไป กลัวว่าโยมจะไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ต้องรีบๆ สื่อสารเลย เขาจะได้เป็น พระอรหันต์กันทุกๆ คนเลย อย่างนั้นหรือ มันก็ไม่ใช่อย่างนั้น

แต่ถ้าของที่มีมันมีอยู่แล้ว ถ้าคนใช้ประโยชน์มันก็ใช้ประโยชน์ไป ถ้าคนรู้จักใช้ให้ เป็น ประโยชน์มันก็เป็นประโยชน์ไง แต่ถ้าคนไม่รู้รู้จักใช้ หนึ่ง ตัวเองไม่มีกำลัง ไม่มีกำลัง ไม่สมควร จะไปใช้ สุดท้ายมันเป็นเรื่องเป็นเงินเป็นทองทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น เวลาเว็บไซต์เรามีคนถามมาเรื่อย “หลวงพ่อกับใครเป็นคนออกตังค์ หลวงพ่อกขาด เงินไหม” เราจะบอกเลย โทษ บอกเลยนะ อย่าเสือก กูหาเรื่องเอง กูต้องหาเงินเอง ทั้ๆ ที่บอก ว่าเมื่อก็เราไม่ได้ทำ

เราไม่ได้ทำ มันมีลูกศิษย์เขาเป็นคนทำมันขึ้นมา แต่ในเมื่อเราเป็นผู้นำ เราเป็นคน รับผิดชอบ เราก็ต้องหาค่าใช้จ่ายทั้งหมด เราเป็นคนออกค่าใช้จ่าย เราเป็นคนทำทุกๆ อย่าง ไม่ใช่ เราเป็นคนรับผิดชอบทุกๆ อย่าง แต่เขาเป็นคนทำๆ ที่นี้เขาเป็นคนทำแล้วมันก็ต้องทำให้ มันถูกต้อง นี่พูดถึงความถูกต้อง

เขาบอก พระโพสดีธรรมะ เขาถามเรื่องพระโพสดีธรรมะ พระเกี้ยวขาวเรื่องหนึ่ง กับ พระโพสดีธรรมะ แล้วเขาบอกว่า “ในใจผมว่ามันกระทบวินัยหรือไม่ ในใจผมมันค้านน่าดูเลย”

ในใจของคนถามนี้มันค้านน่าดูเลย ความสะอาดบริสุทธิ์ ความใสสะอาด มันจะเอา มาตรฐานใดไปวัด ถ้ามาตรฐานของเขา เขาก็ว่าเขาถูกต้องของเขา แต่มาตรฐานของคนถาม เห็น

ใหม่ มันค้ำใจหัวใจมากเลย มันบีบคั้นหัวใจผมมากเลย เพราะพระเป็นผู้ที่สูงส่ง แล้วพระมาทำแบบนี้ทำให้คนที่จิตใจเขาสูงส่งเขาจับไม่ได้ ถ้าเขาจับไม่ได้

มันก็ต้องบอกว่า ภาษาเรา พระก็มีพระ ในสังคมพระมันก็มีดี มีที่ต่อต้าน มันก็มีอย่างนั้นนะ ถ้ามีอย่างนั้นมันก็เรื่องของพระ นี่เรื่องของพระนะ นี่เรื่องของโพสตร์ธรรมะ

โพสตร์ธรรมะ พระมันมีด้านขนอน ใ้เรื่องความเสียภาษี แต่เรื่องลิขสิทธิมันเพิ่งมีมาในลิขสิทธิ ทรัพย์สินทางปัญญาเพิ่งมาเกิดขึ้น ถ้าทรัพย์สินทางปัญญามันเกิดขึ้นสมัยพุทธกาลนะ พระพุทธเจ้าจดทะเบียนไว้แล้ว พระไตรปิฎกจะไม่ได้มีใครแก้ไขเลยไง พระไตรปิฎกจะชัดเจนเลยเพราะว่าได้จดทรัพย์สินทางปัญญาไว้ไม่ให้ใครไปแก้ไข นี่ลอกกันมั่วกันมาละเลย

แต่ใ้ตอนนี้มันเป็นธรรมวินัยที่ชี้เข้าไปสู่ใจ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติแล้วเวลามันเป็นจริง ๆ ขึ้นมาในหัวใจนะ หลวงตาเวลาท่านบรรลุนิพพานท่านกราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราทุก ๆ องค์นะที่ท่านมีคุณธรรมในหัวใจ ถ้าท่านมีคุณธรรมในหัวใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในใจของท่านรวมเป็นหนึ่งเดียวใสสะอาดบริสุทธิ์อยู่ในใจของท่าน คำว่า “อย่างนั้นนะ” ท่านจะลบล้าง ท่านจะดูหมิ่น ท่านจะหมิ่นแคลนเรื่องศาสนา มันเป็นไปไม่ได้เลย

ครูบาอาจารย์ของเรานะ ที่หัวใจของท่านนะ ที่พุทธ ธรรม สงฆ์รวมเป็นหนึ่งเดียวในใจของท่าน ท่านจะเคารพบูชาธรรมและวินัยเหนือเกล้า เหนือเกล้า ท่านจะไม่ทำให้เศร้าหมอง ท่านจะไม่ทำให้ต่างพร้อยเลย

ใ้ที่มันต่างพร้อย ใ้ที่โยมที่จับไม่ได้ ผู้ที่พบธรรมะอยากจะแสดงธรรม อยากจะเผยแผ่ธรรมะ แล้วทำให้โยมค้ำค้ำในหัวใจ เห็นไหม แต่ครูบาอาจารย์ของเรานะ หัวใจของท่านมันใส มันสะอาดบริสุทธิ์อยู่แล้ว

นี่พูดถึงพระโพสตร์ธรรมะ พูดไปไกลเลย เพราะเราก็มีเว็บไซต์เหมือนกัน แล้วเราเป็นคนจ่ายตั้งค์จ่ายทุก ๆ อย่าง เราเป็นคนหา ตั้งค์มาจากไหน ตั้งค์มาจากคณะศรัทธา ศรัทธาที่เขามา

บำรูจศาสนา พระไม่ได้มีการซื้อขาย ไม่มีอาชีพ ไม่มีอะไรทั้งสิ้น แต่เขาศรัทธาของเขา นี่มันเรื่องของเขานะ

“๓. ผมเคารพพุทธโศดุดหัวใจ แต่เสียนิสัยเรื่องเฟ่งโทษผู้อื่น ขอหลวงพ่อด่วยให้อุบายด้วย”

คำว่า “เฟ่งโทษ” นะ เฟ่งโทษคือจิตใจมันอคติแล้วเราเฟ่งโทษเขา แต่ถ้าเรื่องการศึกษาธรรมวินัยมันไม่ใช่การเฟ่งโทษ เราเคยอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านเคยพูดกับเราข้อนี้ ข้อที่ว่าแต่เดิมนะ ที่เวลาหลวงปู่มันท่านเสียไปแล้ว แล้วครูบาอาจารย์ท่านบ้านแตกสาแหรกขาดใจ ที่นี้หลวงตาท่านก็พยายามหาที่อยู่ของท่านเหมือนกัน เวลาท่านอยู่ของท่านได้ ท่านสร้างวัดป่าบ้านตาดแล้ว

นี่ท่านพูดกับเราเป็นส่วนตัวเลยนะ ท่านบอกว่ามันก็ห้วงหมู่คณะไง เพราะว่าห้วงหมู่คณะ พระก็ยังคงดุดค้ะไรกันอยู่ ทำอะไรผิดอะไรถูก ท่านบอกว่าท่านก็จะไปสนทนาธรรม คือว่าไปชี้แนะบางอย่าง แล้วพอไปชี้แนะ เหมือนเด็กๆ นะ อย่างพระเรา อย่างพวกเรากำลังทำงานกันอยู่ คนนั้นก็คอยมาบอก คนนี้ก็คอยมาจี้ มันก็รำคาญเนาะ

ท่านก็พูดว่า หมู่คณะเขาหาว่าเราชอบเฟ่งโทษ ชอบเฟ่งโทษ เขาก็อึดอัดใจ แต่หลวงตาท่านบอกว่ามันไม่ใช่ ไม่ใช่การเฟ่งโทษ มันเป็นการบอกกล่าว เป็นการบอกเป็นการชี้แนะไปอย่างเช่นท่านบอก ท่านพูดกับเราอย่างนี้จริงๆ นะ อย่างเช่นเราเดินไป เราจะเดินไปชนกับตอไม้เดินไปชนกับสิ่งที่มีมันเป็นขวากเป็นหนาม แล้วเราคอยชี้แนะๆ อย่างนี้เป็นการเฟ่งโทษหรือไม่

นี่ท่านพูดกับเรานะ ท่านคอยบอกว่า เดินไปเราจะเหยียบหนาม ท่านชี้ว่านี่หนามนะอย่าเหยียบนะ แล้วท่านก็ผลักเราท่านไม่ให้เหยียบหนาม อย่างนี้เป็นการเฟ่งโทษหรือไม่ อย่างนี้มันเป็นการป้องกันด้วย เป็นการชี้แนะ เป็นผู้ที่มีประสพการณ์ แล้วบอกคนที่มองไม่เห็นใจ นี่เวลาท่านพูดกับเรานะ กรณีนี้ ฉะนั้น กรณีนี้กรณีหนึ่ง

อีกกรณีหนึ่ง เวลาเห็นพระทำผิดๆ เราจะพูดได้หรือไม่ เวลาเราพูดแล้วกลัวว่าเป็นบาป เป็นกรรมนะ คำว่า “เป็นบาปเป็นกรรม” วัฒนธรรมของชาวพุทธเราไง ชั่วช้างซี ดีข้างสงฆ์ ไม่กล้าพูดเพราะกลัวจะเป็นเวรเป็นกรรมไง

แต่ความรู้สึกของเราเนะ ความรู้สึกของเรา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยาะเย้ยมาร “มารเอ๋ย เมื่อใด ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราจะไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน”

จนท่านเผยแผ่ธรรมจนมั่นคงใจ “มารเอ๋ย บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาเข้มแข็งสามารถกล่าวแก้” กล่าวแก้คือกล่าวแก้ปกป้องศาสนา มันจะเป็นบาปเป็นกรรมตรงไหน มันเป็นการปกป้อง เป็นการคุ้มครอง เป็นการดูแล มันเป็นบุญทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น เวลาการเพ่งโทษ ถ้าคนทำผิด คนทำใจครี้อย่างนี้ เราเพ่งโทษตรงไหน เราเพียงแต่บอกเขาว่ามันผิด ก็มันผิดจริงๆ มันผิดกฎหมาย มันผิดทั้งข้อเท็จจริง ผิดทั้งข้อกฎหมาย มันผิดทั้งนั้นเลย เราจะบอกให้มันถูกได้อย่างไร ถ้ามันผิดมันก็เป็นความผิดทั้งนั้นนะ อย่างนี้เป็นการเพ่งโทษหรือ

ถ้าอย่างเช่นครูบาอาจารย์เราสิ อย่างเช่นหลวงตา หลวงตาเวลาท่านเทศน์นะ ท่านบอกหลวงปู่มัน หลวงปู่มันเวลาเทศน์ที่นี่ ไ้โฮ! น้ำไหลไฟดับเลย หลวงตาเทศน์นี้ ไ้โฮ! แรงแรงมาก เวลาแรงแรง เขาก็บอกว่า อู้ฮู! นี่โหดๆ...อย่างนี้เพ่งโทษ เพ่งโทษเพราะเราไม่รู้ไง เราไม่รู้ว่าการแสดงออกอย่างนั้นมันคือการแสดงออกของธรรมหรือการแสดงออกของกิเลส

เวลาเราเห็นคนโกรธคนโมโหโกรธาจะฆ่าฟันกันนะ นั่นนะกิเลสของโหด กิเลสของมาร มันจะทำร้ายกัน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน หลวงตา เวลาที่ท่านออกอย่างนั้นนะ กิริยาอย่างนั้นมันกิเลสของธรรม มันกำลังจะปราบมาร มันกำลังจะทำลายกิเลสในใจของสัตว์โลก มันพยายามจะทำลายกิเลสของลูกศิษย์ลูกหา ลูกศิษย์ลูกหาที่กิเลสมันปิดบังหัวใจ กิเลสที่มัน

ทับถมหัวใจ มันจะพาพระให้ไปเสียหาย แล้วท่านเทศนาว่ากรรมที่ท่านกำลังจะปราบกิเลสในใจของลูกศิษย์นั้น อย่างนั้นหรือเป็นกิเลส

เวลาธรรมถ้ามันแสดงออก ถ้าเราไปฟังโทษ นั่นนะฟังโทษ ถ้าฟังโทษ เพราะเราไม่รู้ ใจ เราไม่รู้ว่าการที่แสดงออกอย่างนั้นมันเป็นเรื่องของกรรม เป็นเรื่องของกรรม ธรรมะ ธรรมะ อำนาจของกรรมที่กำลังจะประหารประหาร กำลังจะทำลายกิเลสใจ แต่เราไม่รู้ เราไม่รู้ นี่ ถ้าเราไปติเตียนมันละฟังโทษ

ฉะนั้น หลวงตาท่านถึงอาจหาญมาก เวลาท่านออกมาโครงการช่วยชาติฯ เวลาท่านเทศนาว่าการแรงๆ เวลาได้พวกช่อง ๓ ช่อง ๘ ช่อง ๑๐ อะไรมันมาถ่ายไป ท่านบอกห้ามตัดนะ ห้ามตัดนะ ให้ออกอย่างนั้นเลย แต่ไอ้ทางโลกมันไม่ได้ ไอ้โฮ! มันแรงเกินไป คู้ย! อย่างนี้มัน กิรียา

ท่านบอกห้ามตัด คือห้ามตบแต่งให้กิรียาท่านสวยงาม กิรียาอย่างไรให้ออกอย่างนั้น กิรียาของธรรมมันออกอย่างไรให้ออกอย่างนั้น ห้ามแต่ง ห้ามตัด ห้ามๆ

แต่ไอ้พวกโลกๆ นะ มันต้องเข้าพิตเนสก่อน กว่าจะเทศน์นี่ต้อง คู้ฮู! จัดฉากก่อน ต้อง ธรรมะคอนเสิร์ต ต้องแสงต้องดี ใสนั่นล่ะดำได้เลย เวลาไปเจออย่างนั้นนี่กว่าอย่างนั้นเป็นธรรม แต่เวลาเจอครูบาอาจารย์ของเราที่ออกมาโดยธรรมมันบอกว่ากิเลส อย่างนี้ถึงจะฟังโทษ คำว่า “ฟังโทษ” นะ

ฉะนั้น เขาบอกว่า “ผมเคารพพุทธโธสุดหัวใจ แต่นิสัยเสีย ชอบฟังโทษผู้อื่น”

อันนี้เราจะพูดถึงการฟังโทษ ถ้าฟังโทษนะ ฉะนั้น การฟังโทษนั้นเป็นเรื่องหนึ่งนะ ฉะนั้น อย่างที่ว่า สิ่งที่ทำๆ เรามองของเราดี ใสนั่นมันเป็นเรื่องโลกๆ คำว่า “โลกๆ” เขายังถือ ธรรมวินัยขนาดนั้น แต่ถ้ามันละเอียดลึกซึ่งเข้าไปนะ สติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา มันจะ ละเอียดลึกซึ่งขึ้นไปจนเป็นอธิศีล

พอขึ้นเป็นอธิศีลแล้ว อย่างเช่นหลวงตาท่านว่า มันเป็นแค้กิริยาแล้ว มันผ่านไปแล้ว สติ
วินัย สติวินัยคือมันเป็นทีสวดปาฏิโมกข์ ๗ อย่างที่ไม่ผิดวินัย **สมมุขาวินโย ทาทพุโพ สติ
วินโย ทาทพุโพ อมฺพุหวินโย ทาทพุโพ**

อมฺพุหวินโย ทาทพุโพ คือว่าเราได้เจรจา คือได้จัดการเรียบร้อยแล้ว สติวินัย **สมมุ
ขาวินโย ทาทพุโพ สติวินโย ทาทพุโพ อมฺพุหวินโย ทาทพุโพ** ๗ ชนิด ๗ อย่างนี้ไม่เป็น
อาบัติ ไม่มีความผิด ไม่เป็นอาบัติคือไม่มีโทษ สะอาดบริสุทธิ์หมดเลย

แล้วกรณีอย่างนั้นเราเข้าใจกันได้ไหม เราเข้าใจกันไม่ได้หรอก แต่เวลาครูบาอาจารย์
ท่านเข้าใจของท่านได้ ฉะนั้นถึงว่า การเพ่งโทษ เรามีสติมีปัญญาควบคุมไว้ เราไม่ได้เพ่งโทษ
เพียงแต่เห็นว่าเห็นอะไรผิดอะไรถูก เราพิจารณาของเรา เราใช้ปัญญาของเราเพื่อประโยชน์กับเรา
ไง

นี่พูดถึงว่า พระเกี่ยวข้าวเนาะ คำว่า “พระเกี่ยวข้าว” ถ้าพระเกี่ยวข้าว เรายังตัดสินวินัย
กันแบบโลก คำว่า “แบบโลก” ก็แบบวัตถุ แบบโลกก็แบบศาล แบบโลก แต่ถ้าการตัดสินธรรม
วินัย การตัดสินธรรมวินัยแบบธรรม ถ้าแบบธรรมมันจะละเอียดเข้ามาเป็นชั้นๆ เข้ามา ถ้าแบบ
โลกมันก็ต้องเถียงกันอยู่อย่างนี้

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์พระป่าที่ปฏิบัติ ท่านจะตัดสินกันกลางหัวใจ ตัดสินกันกลาง
หัวใจ แต่กลางหัวใจของใครก็แล้วแต่ มันจะหลอกตัวเองไม่ได้ไง ใครจะมีความผิดพลาดเรื่อง
อาบัติจะรบกวนอาบัติทันที เพราะกิเลสมันจะเอาตรงนี้เป็นตัวชูแหย่ เอาตรงนี้ไปทำให้ปฏิบัติ
เราล้มเหลว ฉะนั้น เราจะต่อสู้กับกิเลสอยู่แล้ว เราพยายามทำตัวของเราให้สะอาดบริสุทธิ์
พยายามทำตัวเราให้ดีที่สุด แล้วพยายามเข้ามา แล้วพอมันเห็นจากภายใน ใจที่ถามๆ มานี้ไร้
สาระเลย คือว่าเรื่องโลกกับธรรมไง

เรื่องโลกเป็นเรื่องโลกๆ เรื่องธรรมคือสังขธรรมในหัวใจ สังขจะความจริงเป็นธรรม ใจเรื่อง
ธรรมนี้สำคัญกว่าโลกหลายเท่าเลย แต่เราไม่มีคุณธรรมๆ เราก็พูดกันเรื่องโลก พูดแบบ

วิทยาศาสตร์ไง ถ้าพูดเรื่องวิทยาศาสตร์ก็พูดถึงวัตถุ พูดถึงตัวอักษรไง แต่ถ้าความจริงมันเป็น
ธรรมจากภายใน เขาเอากันตรงนี้ พระกรรมฐานเขาเอาตรงนี้ แล้วเอาตรงนี้แล้ว พอเข้าใจแล้ว
นะ มันวางได้หมดเลย โลกก็คือโลก แล้วสงสารด้วย วุฒิภาวะอ่อนด้อย วุฒิภาวะแค่นี้รู้ได้แค
่นี้ ทำได้แค่นี้

แต่เวลาพระกรรมฐานนักปฏิบัติเราจะเอาจริงเอาจังในหัวใจของเรา เราจะรู้ลึกกว่านั้น
เอาใจอันนั้น แล้วพอรู้แล้วนะ นิ่งอยู่ อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอรียเจ้า พระอรียเจ้านิ่งอยู่ใน
หัวใจแล้วครอบคลุมรู้แจ้ง เอวัง